

KENDİ SESİNİ KUŞANAN

SEGÂH GÜMÜŞ

HECE YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Hiç Yoktan Bir Adam /	7
Muhteşem Anlar Koleksiyoncusu /	13
38 Numaralı Yolcu /	19
Göz /	23
Kendi Sesini Kuşanan /	29
Bluz Meselesi /	33
Nankör Kedi /	39
Bir Ayrılık Mektubu /	43
Kelimelerini Kaybeden /	47
Kocasını Kahve Makinesi Sanan Kadın /	51
Kahve Makinesini Sevgilisi Sanan Adam /	57
Roman Karakteri H.K.'nın İtirafı /	61
Merhaba Ben Ayten! /	71

HİÇ YOKTAN BİR ADAM

Beynimi kemiren şüpheden kurtulamıyorum. Yıllardır sakladığım faturalar, biletler, adımın geçtiği tüm belgeler, masadaki kül tepeciğinde yerini aldı. Ürpererek yaktığım her bir kâğıt parçası küle dönüştüğünde içim ferahlıyor, küller kararınca göğsümün tam üstüne bir öküz oturuyor yine. Ya herhangi bir yerde, ne bileyim bir kontratta ya da bir protokolde kalmışsa adım.

Durup düşündüm. O sırada sağ elimin parmakları masaya ritmik şekilde vuruyordu. Aynı zamanda sağ bacağım da istemsizce hareket ediyordu.

Aslında beni düşündüren tam olarak şuydu: Gerçekten adımın geçtiği tüm kâğıt parçalarını yakıp yok edebilmiş miydim? Şu ya da bu şekilde benden bir iz taşıyan bir kâğıt parçası, bir not, bir belge kalmış olabilir miydi? Ya kaldıysa?

Ne düşündüğümü sık sık kontrol eder, ayak izlerimin peşine düşerim. Kendimi anlamak için psikolojik romanlara başvururum. Bir katil olmanın, bir suça bulaşmanın telaşını yaşayan roman kahramanları ilgimi çeker her zaman; onların maceralarına katılır, yolculuklarına eşlik ederim. Yazarın söylediklerinden ziyade söylemediklerine bakarım. Yazarına ve yazgisına kafa tutan kahramanlarla benzerlikler kurarım. İşte, bir roman kahramanıyla benzeşim kurdum bile: Adı, Benjamin. Romanla aynı adı taşıyor. Benjamin öldürülmek istiyor. Hayır, Benjamin kendini öldürmek istiyor, aslında Benjamin herhangi bir şekilde ölmek istiyor. Ölme veya öldürülme biçimim ne olursa olsun, onun gibi ölmek istiyorum.

Benjamin karısına, beni takip ediyorlar, dediği gün öldürmüştü kendini. Ayak izlerim tarafından takip edildiğime göre,

ben de öyle yapmalıydım. O gün öldürmeliydim kendimi. Kim bilir, belki öldürdüm de farkında değilimdir. Biraz farklıydım ondan. Mesela, evin kapılarındaki anahtar delikleri beni rahatsız etmiyordu o zamanlar. Oraya sinsice yerleşmiş bir göz bebeğinin mahrem hayatımı röntgenleyeceğini düşünemiyordum. Sonra düşündüm, emin oldum ve tüm delikleri etrafta bulduğum paçavralarla tıkadım. Oradan ne bir ses ne bir rüzgâr ne de bir göz bebeği girebilirdi artık. Derin bir oh çekmiştim ki aklıma evraklar geldi, iş yerindeki evraklar. Ne olduysa o ara oldu zaten; imzalanacak yerlerdeki boşluklar kâbus olup gecelerime çökmeye, kâğıtlar canavarca etrafımı sarıp beni kapana kısırmaya başladı. Müdürle her gün kavga ediyorduk bu yüzden. Ben hiçbir yere imza atamam dedikçe adam her geçen gün daha da çıldırıyordu.

Para sıkıntısı bir yandan boğazımda bir mengene. Arkadaşlar, sohbet ederken lafı döndürüp dolaştırıp kredi kartına getiriyorlar. Canım bu zamanda olmazsa olmaz bir şeymiş. Kredi kartı olmadan alışveriş bile yapılamazmış hiçbir yerde. Hanım desen bir taraftan sıkıştırıyor, geri kafalı, falan diyor. İyi, dedim, hadi çıkaralım bakalım, onsunuz olmuyor madem.

Bankadan kâğıtları aldım, eve geldim. Tüm evrakları tek tek okudum, inceledim saatlerce. Maddelerden birinde geçen “Gayri kabili rücu...” ibaresine takıldı kafam. Ne demekti bu? Sözlüğe baktım, bilen bilmeyen tüm tanıdıklara sordum. Kimse ikna edici bir cevap veremedi. Herkesin yüzündeki o bezgin ifadeyi görene kadar yılmadım, bankaya belki on defa gittim geldim. Geceleri “gayri kabiliirücuuuu!!!” diye bağırarak banka görevlileri ellerinde evraklarla üstüme üstüme geliyorlardı. Savcılar, avukatlar, hâkimler, mübaşirler, kâtipler arka fonda kahkaha atıyorlardı. Kâbuslar, mide krampları eşliğinde epeyce düşündüm, sordum soruşturdum. Sonuçta beni o kâğıtlara imza atmaya kimse ikna edemedi ve tüm evraklar tek tek okunup incelenmiş, altları çizilmiş olarak çöpü boyladı. Kredi kartı olmadan da pekâlâ yaşayabilirim, geceler boyu uykusuz kalmaktan iyidir, diye düşündüm.

Hayat kaldığı yerden devam ediyordu, eskisi gibiydi her şey. Ta ki o güne kadar!

O gün sokakta sakız çiğneyerek aylak aylak dolaşıyordum. Kendimi hiç olmadığım kadar özgür ve mutlu hissediyordum. Bir kuş gibi cıvıldıyordu içim. Sakızı ağzımda bir o yana bir bu yana döndürüyordum. Ne hafif ne uçarı hayat Allah'ım! Şehrin bu taraflarına da hiç gelmemişim. Bu tam önümde duran kocaman bina da neyin nesi kuzum! Sakız ağzımda olduğu yerde dondu.

Binanın kapısının üstünde koskocaman harflerle ADLİYE yazıyordu. Bu yazıyı bu koca binanın dev gibi kapısına kim yazdırmış? Terlemeye başladım, hemen ağzımdaki sakızı çıkardım. Diş izlerimi düzelttim. Yere atıp üstüne bastım. İyiye ezip oradan uzaklaşmaya başladım. Koşar adımlarla, geldiğim sokaklardan geri döndüm. Dönerken bazen koştüğüm için dikkat çekerim diye yavaşlıyor, yavaşlayınca da arkamdan birileri gelip beni yakalayacak diye endişeleniyordum.

Bir an önce eve varmalıydım. En sonunda bir taksi çevirdim. Nereye, diye sordu şoför. Yüzüne baktım, nereye gidecektim sahiden? Eve, dedim. Taksici güldü. Neden gülüyordu bu adam şimdi? O da mı farkındaydı her şeyin? İyi de, ev nerede abi? Doğru ya, evin yerini nereden bileceksiniz değil mi? Ben de niye gülüyorsunuz diye baktım, komik bir durum mu var, dedim kendi kendime. Eve gitmeliydim bir an önce. Adam başını salladı, tööbe estağfurullah, der gibi, o da başını salladı herkes gibi, bu adam da benim deli olduğumu düşündü belli ki. Onu özellikle yolladılar beni yakalaması için, kuytu bir yerde işimi bitirecek, yoksa niye böyle tuhaf tuhaf baksın ki, hayır normal değil bakışları, yok hiç normal değil! Adama yanlış bir adres verdim. Bu süre zarfında da ne yapacağıma karar verebilirsin hem. Sokaklardan geçip, ışıklı tabelaları geride bıraktık, karanlık sokaklara daldık. Terliyordum, korkuyordum ancak panik yapmamalıydım. Bu İstanbul adamı yutuyor be abi! dedi şoför.

Karanlığın içinde epeyce bir yol aldık. Yol almak da ne! Kaybolduk! Taksici de yok artık. Tek başıma arabadaydım, yalnız

başına son hızla geziniyordum koca şehrin midesinde. Beni de yavaş yavaş sindirecekti bu şehir, İstanbul beni de yutmuştu demek.

Taksi hiç şaşırmadan yoluna devam etti. Hız kesmeden ana caddelerden, ara sokaklardan geçti. Gideceği adresi biliyordu sanki. Birdenbire o yol bana tanıdık geldi. Karşımıza çıkan eski, dökük gecekondular, benim doğup büyüdüğüm yerlere ne kadar da benziyordu. Burası bizim mahalle değil miydi? Sokaklarında dolaştığım yerleri avucumun içi gibi bilirdim. Hah işte şu da bizim evimizdi. Tabii ya, basbayağı bizim evdi! Bu kadar küçük müydü yahu bizim ev? Neyse, ne diyordum? Çocukluğum! Şaşkınlıktan taksiyi de kaybolan şoförü de unutup camdan dışarı baktım. Tüm sokak benimle doluydu; misket oynayan ben, koşup maç yapan ben. Terli terli buz gibi su içen o çocuk da ben. İşte şu arsada arkadaşlarımla kavga ediyorum, itiyorlar beni, yere düşürüyorum, ağlıyor, küfrediyor, yumruk yiyorum. Eve koşuyorum, kapıyı açın diye bağıriyorum, açmıyorlar. Evde kimse yok. Sonra komşu amca el ediyor beni görünce. Gel bize. Komşu amca iyidir, arkadaşım Şehmuz'un babasıdır. Şehmuz evde değil. Annesi de yok, kimse yok. N'oldu? Korkma, diyor. Şehmuz'un babasından ve tüm dünyanın kocaman amcalarından utanıyorum. İğne ucu kadar utanç yok yüzünde.

Gözlerimi kapattım ben de. Kocaman elleriyle ağzımı kapattı o da. Ağzımı bir daha açmadım. Unuturdum nasıl olsa. Şeker verdi sonra, çikolata verdi Şehmuz'un babası, komşu amca. Annem gelince eve geçtim. Banyoya soktu annem, bir güzel lifledi. Üstün başın, dedi, ben demiyor muyum üstünü başını kirlletme. Bak leş gibisin yine, kirlisin! Kirliyim, değil mi?

Sonra ne mi oldu?

Yaralı ve korkak bir kuş olup çocukluğumun, ergenliğimin, gençliğimin üstünden yalpalaya yalpalaya geçtim. Sonunda gelip bir kapının önüne kondum. Adliye kapısı bu! Belleğimi yargıladım bir güzel, iyi niyetlerimi. Kötü adamların tiksiniç gülüşlerine takılı kaldı aklım, hahaha! Lağım kokulu kahkahalarına, haa haa ha... Delice kahkahalarına hatta. Kulak zarımda hâlen çınıyor

sesleri; hahahahahaha! Onlar hep kazanıyor.

Taksi durdu bir anda, inmeliyim. Başımı çevirdim yana, taksici gülümsüyor. Ne zaman geldi? Hep orada mıydı yoksa? Geldik. Baktım, evin önü. Nereden biliyor bizim evi? Parayı uzatıp taksiden indim. Taksici gitti, ben içeri girdim. Kötü adamlar dışarıda, adliye binası dışarıda, adil olmayanlar, suçlular, hep dışarıda.

Yıkanmalıydım. Derim soyulana kadar sular akmalıydı üzerimden. Kirliydim. Leş gibi kir akıyordu bedenimden. Geçmişe ait tüm izleri, özellikle ayak izlerimi yok etmeliydim. Sonra, bugüne kadar kimsenin görmediği büyüklükte bir imza atmalıydım hayata. Ben Benjamin, ya da Bünyamin.

Ölmeliydim!

MUHTEŞEM ANLAR KOLEKSİYONCUSU

Muhteşem anlar biriktirmekten oldum olası keyif alıyordu Bayan L. koynunda gözü kara bir cesaret saklaması, önüne çıkan her duygusal karmaşanın üzerine düşünmeden atlaması bu yüzdendi. Fırtınalı denizlerde akıntıya kapılmış asi tekneler gibiydi. Cesur olmak; bazen tehlikeli sulara yabancı ağlara takılıp pişmanlık ve çaresizlik içinde çırpınmayı göze almak demektir. Böyle zamanlarda içinde sakladığı deli cesaret hemen baş gösterip onu içinde yükselen başka seslerle karşı karşıya getiriyordu. Bu sesler, onun daha sağduyulu davranması gerektiğini, geri adım atmazsa başına geleceklerden kendilerinin sorumlu olmayacağını söylüyor, bu gidişle ezilip un ufak olacağını hatırlatıyorlardı.

Ruhunun derinliklerinden gelen esaslı bir mevzi savaşıydı bu, rakipler birbirine denkti. Bir tarafta gözü kara cesareti, diğer tarafta yıllardır içinde kök salmış sağduyulu seslerin toplamı. Onların arasındaki çatışmayı sıradan bir şeymiş gibi izliyordu. Bunlara alışkındı ne de olsa.

Farklı duygular umduğu, bunun için savaş verdiği, çoğu zaman bu savaşı kazandığı doğrudu. Fakat şimdilerde hayat onu çok tuhaf bir yere getirip bırakmıştı. Çevresindeki her şeye gitgide yabancılaşıyordu. Son zamanlarda tek tip bir duygunun esiri olmak üzereydi.

Bir şeyler yapmalıyım, diye düşünürken odanın her yerinde dağınık öbekler oluşturmuş kitapların arasında buruşuk kâğıt tomarlarını fark etti. Üzerinde çalıştığı romanın parçalarıydı bunlar. Henüz fetüs evresindeki roman kahramanlarının düzensiz soluk alışverişleri duyuluyordu. Buruşturup bir köşeye

fırlattığı karakterlerin yaşamaya bu kadar hevesli olabileceklerini düşünemezdi. Başkahramandan en önemsiz figürlere kadar romandaki herkes hayata tutunmak için mücadele veriyordu. Geçen gece büyük bir öfkeyle parçaladığı sayfalarındaki karakterlere acıdı. Gecedен nasibini alanlar onlar değildi sadece. Çer çöp içindeki odası da bu savaştan yeterince yara almıştı. Sağda solda unutulmuş kimisi boş bardakların bazıları küllüğe dönüştürülmüş, birbirine çapraz şekilde konumlanmış koltukların örtüleri yerdeki el dokuması halının üstünde boylu boyunca uzanmış, baba yadigârı olup yıllardır özenle saklanan iki kırlent kalorifer peteğinin önüne terk edilmişti. Birbiriyle çarpışan pek çok his dolapların, çekmecelerin gözünden sarkmış, her şey oraya buraya savrulmuştu. Duvardaki ayna mağlup bir yüze tanıklık ediyordu şimdi.

Savaş meydanını andıran manzaranın sebebi, epey bir zamandır metinleriyle cebelleşip karakterleriyle kavga ettiği ve kafasından bir türlü atamadığı o yazardı aslında. Hikâyelerini -özellikle bir tanesini defalarca- okumuş; cümle yapılarını, betimlemelerini, yarattığı atmosferi dikkatle incelemiş ve yazdığı roman için bu yazardan ilham alarak çıkış yolu aramıştı. Günlerdir bunun için çabıyor, kendini o yazarla özdeşleştiriyor, onun gibi yazamadığını gördükçe öfkeleniyordu.

Bir hikâyeye ya da roman yazmanın onun için en güzel yanı; istediği karakterin kişiliğine bürünebilmesi, istediği mekânda ve zaman diliminde bulunabilmesi, önünü sonunu kestiremediği serüvenlere hesapsızca dalabilmesiydi. Yarattığı her bir karakterde farklı hisler yaşayabilmesi ona tarifsiz bir özgürlük bahşediyordu. Bunun çileli ve bir o kadar da bencilce olduğunun farkındaydı. Cortazar'ın *Mırıldandığım Öyküler* adlı eserindeki kamyon sürücüsü Buenos Airesli Walter Mitty karakterine benzer bir kahraman yaratabilirdi mesela. Sırtında çantasıyla dağ yollarında yürüyen, Dilia'yı kamyonuna atmayı kafasında kuran; sonra da iki çift laf edip bir konaklama merkezinde onunla yatmayı hayal eden Buenos Airesli Walter Mitty! Hayır, böyle bir şey istemiyordu. Öyleyse Gogol'un "Burun" öyküsündeki meşhur

kahramanı Koralev gibi tuhaf ama sıra dışı bir kişiliğe mi yer verseydi yoksa? Hayır, hayır böyle bir karakter de istemiyordu.

Kanepede oturmuş buruşmuş kâğıt yığınları arasında kahvesini yudumlarırken bir şey geldi aklına. O heyecanla aniden yerinden kalkınca elindeki bir kısmı üstüne döküldü. Kucağındaki laptopu son anda kurtardı neyse ki. Canı sıkıldı. Üstünü değiştirme fikri hoşuna gitmedi. Neredeyse derisi hâline gelen pembe beyaz çubuklu pijamaları olmadan yazamazdı. Başka bir giysinin içinde farklı bir duyguya girer, çıkarıverirdi içinde bulunduğu atmosferden.

Üzerindeki lekeli pijamasıyla yeni bir serüvenin başındaydı. Hayranı olduğu yazara göndermek üzere bir mail yazdı. Kendisini tanıttı önce. Onun yazdıklarını okurken o kadar heyecanlanıyordu ki onu yakinen tanıdığını düşünüyor, kendisinin iç dünyasını okuyor gibi hissediyordu, o da uygun görürse bir gün tanışmayı çok isterdi gerçekten.

Cevap geldiğinde içine hapsoldüğü kara büyüün lanetini bozacak, hissizleşmeye başlamış bedenini ve felç olmuş hayal dünyasını hareket ettirecek, ölüme direnen, bir romanda can bulmayı bekleyen kahramanlarına ruh üfleyebilecekti.

Açılmasını çok da umut etmediği pencere beklenmedik bir şekilde hemencecik açıldı. Mail kutusunda yazarın adını gördüğünde mutlulukla gülümsedi. Özenle yazılmış bir mektup göndermişti yazar. Yeni bir serüvenin açık davetiyesiydi bu. İlginç gelmişti demek ona. Karakterlerinde kendinden izler bulması ve onunla tanışmak istemesi de öyle. O da kendisini tanıyabilir miydi sakıncası yoksa?

Yüzü al al olmuştu heyecandan. Yazarın yarattığı tüm karakterleri ezbere biliyordu. Tuhaf bir şekilde yazarın da onu çok iyi tanıdığını hissediyordu. Aşklar, yalnızlıklar, ruhsal travmalar içinde bir uçtan diğerine yuvarlanan roman kişilerinin hepsine bir yerlerden aşınaydı. Özellikle yeni yayımlanan kitabı tamamen kendisini anlatıyordu sanki. Yazar, onun yazmak istediği karanlık noktalara güçlü bir projektör tutuyordu. Kendisini bu kadar yakından tanınması çok şaşırtıcıydı. Farklı hayatlar da yaşa-

salar aynı yerlerden yara almışlardı demek.

Hemen yeni bir mail yazdı, gösterdiği ilgiye teşekkür etti. Kendinden ve yazdığı romandan bahsetti.

“Pusulatsız bir hayatın içinde yol almaktan memnun, sürpriz limanlara adım atmayı seven, tüm yolculukların tadını çıkarabilen koleksiyoncu bir kadını yazıyorum. Sizin de bildiğiniz üzere insan yazarken tıkanabiliyor. Kafamın içindeki kahramanların hepsi sesini kıstı. Hislerim gibi yani. Şu an öyle bir ruh hâli içerisindeyim ki simsiyah bir tül renklerin üstünü örttü, nesnelere grileşti. Keyif aldığım tek şey arada bir balkona çıkmak ve havaların aniden ısınmasına kanıp neşeyle açılıp saçılan karşıdaki erik ağacını seyretmek.

İkinci güneşinde gerinerek bir şeyler anlatıyorum ona. Umarım aklımı oynatmıyorumdur. Merak etmeyin henüz kendisi benimle konuşmaya başlamadı, modern psikolojiye göre bu durumda hâlâ şansım var.”

Hep aynı heyecanla açıyordu gelen kutusunu. Ve beklediği cevap genelde orada oluyordu. Yazar, üstünde çalıştığı romanın kahramanları için ipuçları veriyordu ona. Daralan ufku ışıltıya geçirmişti. Posta kutusu, *Harikalar Diyarı*'na geçmesini sağlayan tavşan deliği olmuştu. Hemen geçiyordu o delikten ve dünyayı unutuyordu. Adı konulmamış bir his dolaşmaya başlamıştı ortalıkta. Kendisi bir koleksiyoncu olarak ona el koyabilir hatta bir ad bile verebilirdi. Yavaş yavaş büyüyüp serpilmesine tanıklık etmişti tıpkı şu erik ağacı gibi.

Bu yabancı duygu zamanla öyle kök saldı ki, zihninde yarattığı imge sonunda elle tutulur somut bir varlığa dönüştü. Bir adam var oluyordu kelimelerden. Fotoğraflarından gördüğü kadarıyla bir resim çizdi kafasında; esmer, uzun boylu bir adam, hafif kırçıl dalgalı saçlar, deneyimli ışıltılar taşıyan kahverengi bakışlar. Zihni onu yaratırken anılarından, eski deneyimlerinden yararlanmıştı muhakkak. Belki bir şeyler ekleyip çıkarmıştı o imgeye; eski sevgiliye ait lirik bir bakış, bir babanın merhametli elleri, bir abi veya öğretmenden ödünç alınmış bir parça otorite.

Yarattığı bu yüz; taşıdığı çizgiler ve tüm anlam katmanları ile onundu. Sokakta yanından geçse mümkünü yok tanıyamayacağı bu adam sadece ona aitti şimdi. Aradığı ideal erkek kendisine armağan edilmişti işte.

Bir gece yine yatağına uzanmış onu düşünüyordu. Kafasında canlandırdığı kişi o an odadaydı sanki. Bu hissiyatın hayal mi yoksa gerçek mi olduğundan bir an emin olamadı. Karşısındaki sandalyede ayak ayak üstüne atmış, bir elinde sigarasıyla gülümseyerek oturmuş kendisine bakıyordu beyefendi. Çalan şarkıya eşlik eden plak cızırtısı ile eskilerden bir film sahnesinin içindeydiler.

Derken sigarasını masadaki küllükte yavaşça söndürüp yerinden kalktı, ona doğru yürüdü, tam karşısında durdu ve elini uzattı. L. uzanan ele dokundu. Tutup kendine doğru çekti kadını, dans edeceklerdi belli ki. Kendisini bu âna teslim etmek istedi. Sarıldılar. Adamın omzuna başını koydu. Onun da gözlerini kapadığını ve burnunu saçlarına gömdüğünü hissetti. Kumral buklelerin her bir teli titredi. Kendini kollarına bıraktı. Bedenleri müziğin ahengine uydu. Onun sıcaklığını hissediyordu.

Birazdan söyleyeceklerini de her nasılsa biliyordu. “Rüyalarına sahip çık.” Tam beklediği gibi kulağına fısıldamıştı cümleyi. Birazdan olacakları da biliyordu. Her şey önceden belirlenmiş bir sıraya göre ilerliyordu sanki. Ve L. daha önce okuduğu bir romanı hatırlar gibiydi.

Karanlık, yaşananları sabaha teslim ederken odada yalnızdı. Başında dayanılmaz bir ağrı vardı. Kafasına bir balyoz yemiş gibiydi. Gözlerini kısarak bakabildiği ışıkta zihni bir gerçeğe uyanmıştı. Aydınlanma anı, bir düğmeye dokunmak kadar beklenmedikti. Günlerdir üfleyip şişirdiği tüm hisler, dün gece söylenen bir cümlenin sivri ucuna değince aniden patlamıştı. Oysa en güzel parçasıydı koleksiyonunun. “Bana bir roman yazdığının için teşekkür ederim sevgili kahramanım. Beni var eden sensin, çağırdığın için minnettarım.” demişti gecenin sonunda.

Onu o kadar iyi anlıyordu ki. Telefonun sesiyle kendine geldi. Evet, günlerdir evde karantinadaydı. Hayranı olduğu yazarla